

Ruth Goetzová S Kamarádkou

Tohle je obrázek, na kterém jsem s kamarádkou, bohužel si už nevzpomínám na její jméno.

Moje dětství bylo krásné a bezstarostné. Žila jsem s dědečkem, který o mě skvěle pečoval. Bydleli jsme v Praze na Vyšehradě, je to krásné místo, kam chodím ráda ještě dnes. Když člověk obchází Vyšehrad, vidí na celou Prahu.

Než jsem začala chodit do školy, vodila mě vychovatelka na hodiny francouzštiny k jedné staré Francouzce. Francouzštinu jsme měli i na gymnáziu, učila nás strašně milá paní profesorka. Jenže já jsem sice uměla mluvit plynně, ale gramatiku jsem moc neovládala. A profesorka trvala na tom, že se ji musím naučit. Já jsem zase trvala na tom, že francouzsky umím nejlíp z celé třídy, tak jsme se dostaly do sporu. A ona říkala, že když se nenaučím tu gramatiku, nechá mě propadnout. A já jsem oponovala, že tohle nemůže. A tak jsme se handrkovaly nějakou dobu, až mi v sekundě v kvartálu, kdy se nedávalo vysvědčení, ale psalo se ohodnocení, napsala čtyřku. A doma mě pak málem lynčovali, takže jsem se to musela doučit. Dnes už ale bohužel nic neumím.

Navštěvovala jsem gymnázium ve Slezské ulici. Kvůli protižidovským zákonům jsem musela odejít v kvartě. Dostala jsem se přes nějaké známé do soukromé obchodní školy, kde jsem strávila jeden rok. Tím pro mne studia skončila, protože po návratu z lágru jsem měla jiné starosti a maturitu jsem si prostě nedodělala. Mým životním cílem bylo studovat medicínu a věnovat se dětskému lékařství, z toho ale vzhledem k válečným a poválečným okolnostem sešlo.